

Arrest

nr. 339 227 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Vroentestraat 2c
3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2025.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend ter terechtzitting van 20 mei 2025.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vervoegde zijn echtgenote in België, die in 2022 een verblijfsrecht had verkregen als studente.

Op 16 februari 2023 werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D en op 17 februari 2023 werd aan verzoeker een bijlage 15 afgeleverd. Op 12 mei 2023 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 5 juli 2024 werd er een woonstcontrole uitgevoerd en daaruit bleek dat verzoeker niet meer woonachtig was met zijn echtgenote. Enkel de echtgenote en hun zoon werden aangetroffen. De echtgenote verklaarde dat haar man zich in Iran bevond en dat de relatie beëindigd was.

Op 18 juli 2024 werd verzoeker aangeschreven met de mededeling dat er overwogen werd een einde te stellen aan zijn verblijf. Verzoeker werd verzocht om alle mogelijke inlichtingen te verschaffen die nuttig konden zijn voor het onderzoek.

Op 9 januari 2025 besliste verweerder om over te gaan tot de intrekking van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

*Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): M. (...)
Nationaliteit: Iran
Geboortedatum: (...)1972
Geboorteplaats: Shemiran
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3).

Betrokkene reisde naar België met een visum D, B10 op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote, mevrouw M. B., H. (...), hierna genoemd de referentiepersoon. De referentiepersoon kwam in 2022 als niet-Europese student naar België. In 2023 voegde betrokkene, haar echtgenoot, zich bij haar, samen met hun kind. Hij ontving een visum D, B10 op 16.02.2023 en werd op 27.02.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Op 12.05.2023 verkreeg hij een A-kaart, geldig tot 31.10.2023. Deze A-kaart werd op 26.03.2024 verlengd en was geldig tot 31.10.2024. De betrokkene heeft vanaf 30.10.2024 een bijlage 15 ontvangen, geldig tot 14.12.2024, die op 12.12.2024 is verlengd tot en met 26.01.2025.

Onze dienst ontving op 22.05.2024 telefonisch een melding van de advocaat van de referentiepersoon. Hierin werd aangegeven dat de betrokkene niet langer samenwoonde met de referentiepersoon en dat, volgens de referentiepersoon, de ex-echtgenoot was teruggekeerd naar het land van herkomst. Daarnaast verklaarde de advocaat dat cliënte een melding had gedaan van (vermeend) partnergeweld. In het administratieve dossier bevinden zich bovendien stukken waaruit blijkt dat er een onderzoek loopt, waarvan nog geen definitief resultaat bekend is. Er zijn echter geen intenties van beide partijen om de relatie te herstellen.

Op basis van deze informatie startte onze dienst op 11.06.2024 een onderzoek naar de effectieve samenwoning en werd een samenwoningverslag opgevraagd. Op 5.07.2024 ontving onze dienst de negatieve woonstcontrole die op 26.06.2024 was uitgevoerd. In het negatieve samenwoningverslag verklaarde de referentiepersoon dat er sinds 28.11.2023 geen samenwoning meer is met de betrokkene en dat de betrokkene vermoedelijk in Iran verblijft. Verder gaf zij aan dat zij de relatie heeft beëindigd. Uit het negatieve samenwoningverslag blijkt dat er geen persoonlijke spullen van de betrokkene meer aanwezig zijn in de woning en dat de burens de betrokkene al enkele maanden niet meer op het adres van de woonstcontrole hebben gezien. Uit het samenwoningverslag blijkt tevens dat mevrouw alleen woont met haar zoon. Op 11.06.2024 ontving onze dienst een melding van de politie van Leuven waarin werd aangegeven dat de betrokkene niet langer samenwoonde met de referentiepersoon en op 27.06.2024 een adreswijziging had aangevraagd. Ook volgens het Rijksregister is er sinds 27.06.2024 geen sprake meer van effectieve samenwoning.

Op basis van de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister concluderen wij dat betrokkene al relatief snel na het verkrijgen van zijn verblijfsmachtiging en tot op heden niet meer samenwoont (en bovendien geen duurzame relatie meer heeft) met de referentiepersoon in functie van wie hij zijn verblijfsmachtiging verkreeg.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 13 §4 worden beëindigd.

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van zijn bijlage 15. De afgifte van de bijlage 15 dateert immers van 27/02/2023, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Op basis van deze vaststellingen startte onze dienst op 18.07.2024 een onderzoek op om de reden van de ontbrekende samenwoning te achterhalen. Immers: de wetgeving (waarnaar verwezen in art. 10bis §2) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot of vreemdeling waarmee een huwelijk/geregistreerd partnerschap gesloten werd ...die met hem komt samenleven ... ". Op basis van bovenstaande gegevens in het dossier en het Rijksregister startte onze dienst inzake deze ontbrekende samenwoning op 18.07.2024 een onderzoek op in de vorm van een hoorrecht.

In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat hij, vanwege de ontbrekende samenwoning, niet voldoet aan de voorwaarden voor zijn verblijfsmachtiging en dat wij overwegen deze machtiging in te trekken.

Verder bevatte deze instructie ook nog de volgende informatie:

"Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Deze instructie werd op 24.07.2024 aangetekend verstuurd door de gemeente en, na verschillende pogingen, uiteindelijk op 14.08.2024 aan betrokkene bezorgd.

Op 04.09.2024, 11.09.2024, 23.09.2024, 09.10.2024, 11.10.2024, 23.10.2024, 12.11.2024, 29.11.2024 en 05.12.2024 heeft onze dienst de volgende stukken van de betrokkene ontvangen:

- geen OCMW-steun dd. 29.08.2024*
- een blanco uittreksel van het strafregister dd. 03.09.2024 op naam van de betrokkene*
- huurcontract dd. 28.03.2024 op naam van de betrokkene*
- registratiebewijs van het huurcontract op naam van de betrokkene*
- attest van Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dd. 04.07.2024, waaruit blijkt dat de betrokkene geen (openstaand) dossier arbeidsongeschiktheid heeft, bijgevolg ook geen enkele ziekteuitkering uitbetaald is door het ziekenfonds*
- conversatieverslag tussen advocaat en betrokkene – probleemstelling voor de verlenging van het verblijf*
- arbeidsovereenkomst dd. 09.09.2024 op naam van de betrokkene*
- bibliotheek kaart Leuven op naam van de betrokkene*
- elektronische beschikbare gegevens op de kaart van de betrokkene dd. 08.07.2024*
- aanvraag adreswijziging betrokkene dd. 18.04.2024*
- loonfiches periode september tot en met december 2024 op naam van de betrokkene en een loonfiche op naam van S. R. S. (...) voorgelegd door de betrokkene*
- tussenvonnissen familierechtbank dd.27.11.2024*

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen.

De advocaat van de referentiepersoon heeft op 22.05.2024 telefonisch doorgegeven dat er sinds enige tijd sprake is van een ontbrekende samenwoning. Volgens het negatieve samenwoningverslag zou de betrokkene sinds 28.11.2023 niet langer samenwonen met de referentiepersoon en hun gezamenlijke kind.

De stukken van het geregistreerde huurcontract voor het nieuwe adres van de betrokkene bevestigen dat de samenwoning is beëindigd. Daarnaast is een klacht wegens schriftelijke bedreigingen tegen de betrokkene ingediend. Verder toont correspondentie tussen de betrokkene en zijn advocaat aan dat er onenigheid bestaat tussen hem en de referentiepersoon, waardoor een verdere samenwoning onmogelijk is. Tevens is er een tussenvonnis van de familierechtbank waarin een verzoek is ingediend voor een regeling omtrent het kind. Uit de tussenvonnissen, feitelijke omstandigheden blijkt dat de betrokkene zijn zoon al enkele maanden niet meer heeft gezien. Uit deze feiten blijkt dat er sprake is van een relatiebreek en dat de referentiepersoon en de betrokkene sindsdien apart wonen. De klachtneerlegging, de verklaring dat een scheidingsprocedure zal worden opgestart, en het tussenvonnis van de familierechtbank, ondersteund door de hierboven genoemde documenten, wijzen erop dat er geen effectieve samenwoning of gezinsleven meer bestaat tussen de betrokkenen. Op 17.04.2024 heeft de referentiepersoon een asielaanvraag ingediend en hierin verklaart dat zij uit elkaar zijn sinds 18.11.2023 en in een scheidingsprocedure zitten. Onze dienst concludeert op basis van vernoemde stukken dat beide partijen duidelijk stappen ondernamen om de verwantschap te beëindigen

en dat zij geruime tijd en tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden, laat staan om die nog te herstellen.

Het kind verblijft bij de referentiepersoon, en er zijn geen voorlopige maatregelen opgelegd met betrekking tot een bezoeksregeling. Zelfs indien in de toekomst een bezoeksregeling wordt vastgesteld door de familierechtbank, vormt dit geen aanvullende grond voor een verblijfsmachtiging voor de betrokkene. De verwantschap met het kind staat niet ter discussie; onze beslissing betreft de beëindiging van de verblijfsmachtiging van de betrokkene, gelet op de beëindigde samenwoning met de referentiepersoon.

Overeenkomstig op basis van artikel 13§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 4°, tot 7° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Betrokkene werd daartoe eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 18.07.2024.

Betrokkene heeft verschillende documenten voorgelegd wat betreft tewerkstelling; arbeidsovereenkomst en loonfiches op zijn naam tonen aan dat hij als loontrekkende werkt en dat hij van september 2024 tot en met november 2024 loon heeft ontvangen. De loonfiche dat voorgelegd is door de betrokkene op naam van S. R. S. (...) is voor onze dienst niet duidelijk, welk band er is tussen de betrokkene en hem. Onze dienst heeft raden naar waarom deze loonfiche is voorgelegd door de betrokkene. Hoewel economische activiteit en de wens tot werken positieve elementen zijn, acht onze dienst deze stukken niet van dien aard dat het een beëindiging in de weg kan staan. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf wil aanvragen op basis van zijn activiteit als loontrekkende, staat het hem vrij om de daarvoor in de wet vastgestelde procedure te volgen.

Ook het blanco uittreksel van het strafregister doet geen afbreuk aan onze vaststelling. Hetzelfde geldt voor de aanvraag tot adreswijziging, de geregistreerde huurovereenkomst, de verklaring van de mutualiteit dat hij geen openstaande arbeidsongeschiktheid heeft en geen ziekte-uitkering ontvangt, het attest van geen OCMW-steun, de bibliotheekkaart en de elektronisch beschikbare gegevens op zijn kaart. Dit bevestigt slechts dat er een adreswijziging is aangevraagd en dat hij ondertussen op een nieuw adres woont, waarvan de huurovereenkomst werd geregistreerd, dat betrokkene een blanco strafregister heeft, is aangesloten bij de mutualiteit, niet ten laste is van de Belgische overheid, een bibliotheekkaart heeft en dat zijn gegevens elektronisch beschikbaar zijn. Dit vormt echter geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België, noch kan dit betrokkene machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging.

Wat betreft de band met de referentiepersoon: dit werd hoger in deze beslissing reeds toegelicht. Wat de gemeenschappelijke kinderen betreft, stellen wij vast dat betrokkene en de referentiepersoon twee gemeenschappelijke kinderen hebben, namelijk A. A. (...) (°2012) en A. M. (...) (op de documenten vermeld als Mo. (...), waarvan de naam is gewijzigd naar Mo. (...), 25 jaar), volgens de verklaring van de referentiepersoon bij haar asielaanvraag. Op basis van het voorgelegde verzoekschrift blijkt dat deze meerderjarige zoon in het buitenland zou verblijven. Verder heeft onze dienst weinig informatie over het minderjarige kind: waar hij verblijft en wat de affectieve banden zijn met de betrokkene, enzovoort. Het minderjarige kind woont nog samen met zijn moeder. Echter, het feit dat het minderjarige kind nog samenwoont met zijn moeder, kan betrokkene – zoals hierboven reeds aangehaald – niet verder machtigen tot verblijf. Het feit dat de referentiepersoon en het minderjarige kind momenteel nog steeds over een beperkt verblijfsrecht beschikken, geeft betrokkene eveneens niet automatisch recht op verblijf op basis van gezinshereniging. De verblijfsmachtigingen van de referentiepersoon en het kind komen door onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Betrokkene legt geen documenten voor waaruit blijkt dat er sprake is van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één of meerdere van zijn familieleden. Hij erkent dit zelf in zijn verzoekschrift bij de familierechtbank, waarin hij aangeeft zijn minderjarige kind al enkele maanden niet gezien te hebben. Er is nu een verzoek ingediend voor een vaste regeling van maatregelen, en dit is nog lopende.

Hoewel onze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, concluderen wij dat betrokkene klaarblijkelijk geen uitzonderlijke banden heeft die een beëindiging van zijn machtiging tot verblijf o.b.v. artikel 10bis in de weg staan. Immers, de raadsman maakt nergens concreet hoe een beslissing tot beëindiging van het verblijf het hoger belang van het kind zou schaden. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat het kind (laat staan betrokkene) gedwongen zouden worden het grondgebied te verlaten. Het ouderlijk gezag wordt immers nog niet gedeeld, nergens lijkt betrokkene de primaire zorgdrager. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet meer in staat zou zijn om, indien betrokkene alsnog het land zou verlaten, de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) tijdelijk alleen te dragen. Van een mogelijke schending van/ mogelijke verbreking

van de banden jegens het kind blijkt aldus geen sprake, noch zouden wij –bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren- het hoger belang van het gemeenschappelijk kind schade met onze beslissing.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en betrokkene voor een korte periode een andere verblijfsplaats zou kiezen.

Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan, indien er in de toekomst een vaste regeling maatregelen zou genomen worden door de familierechtbank. Dit houdt echter niet in dat wij betrokkene moeten verder machtigen tot verblijf daar hij ontegensprekelijk niet meer voldoet aan zijn voorwaarden tot verblijf onder gezinshereniging art.10bis. Betrokkene kan contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland, mits alle betrokken partijen zich schriftelijk hiermee akkoord verklaren (indien er een gunstig vonnis zal zijn, welk dit toelaat). Onze dienst acht het bovendien mogelijk dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om contact te onderhouden met het kind (indien de opgelegde maatregelen dit zouden toelaten) , via de referentiepersoon en of door de bevoegde diensten (afhankelijk uitspraak vonnis) om hen daarin te ondersteunen en te begeleiden. Indien er een gunstig vonnis uitgesproken wordt voor een regeling maatregelen tov het kind, kan door betrokkene en referentiepersoon voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan de band van betrokkene jegens dit gemeenschappelijke kind. Er zijn geen argumenten aangevoerd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene geen band kan of mag hebben met zijn kind. Betrokkene heeft ons echter geen doorslaggevende informatie hierover verstrekt, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van zijn gezinsband met zijn familieleden niet zodanig is dat dit hem verder zou kunnen machtigen tot verblijf. De betrokkene verblijft als alleenstaande op zijn huidige adres en beroept zich daarnaast niet op banden met andere familieleden. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt in welke mate het 'hoger belang van het kind' zou worden geschaad door onze beslissing om zijn verblijfsvergunning te beëindigen. Het feit dat hij via de familierechtbank een vaste regeling van maatregelen wilt bekomen tov het minderjarige kind, biedt eveneens geen grond voor een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging art.10bis i.f.v. met de referentiepersoon.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet ondenkbaar dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Betrokkene is werd immers pas begin 2023 in het bezit gesteld van de bijlage 15 en zijn eerste A-kaart. Betrokkene is intussen +- 52 jaar oud en leefde het grootste deel van zijn leven (+-50 jaar!) in zijn land van herkomst, nl. Iran. Uit niets blijkt dat hij de taal niet meer machtig zou zijn, noch dat hij geen aansluiting meer zou kunnen vinden in zijn land van herkomst. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat hij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliet te doen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging, van artikel 13, § 4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM stelt:

**Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven*

1 Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

a. Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen een ouder en kind.

(EHRM, w.B. En R. Tegen ver. KON., p27; EHRM, zaak Olson, 24 maart 1988, serie A, vol. 130, p.29; EHRM, zaak Eriksson, 29 juni 1989, Serie A, vol 156, p. 19)

Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind.

Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven• Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht.

(Idem)

Aldus is er in onderhavig geval wel degelijk sprake van een gezinsleven dat beschermd dient te worden.

Verzoeker is vader van een jonge minderjarige zoon van 13 jaar oud, werkt en woont in België, en het contact met die zoon dient inderdaad zover als mogelijk gehandhaafd te worden.

Verder neemt de vader ook zijn verantwoordelijkheden op voor zijn meerderjarige zoon in Iran.

De moeder doet dit niet, noch door fysieke aanwezigheid in zijn leven alsook via moderne communicatiemiddelen.

Wat er ook binnen het koppel gebeurd zou zijn (na een relatiebreuk zijn er vaak veel beweringen en verwijten), lijkt het erop dat de moeder kennelijk vooral aan zichzelf denkt en mogelijks andere gebruikt (studeren op kosten van een ander, het jongste kind alleen voor zich willen hebben, geen inspanningen doen om met de oudste zoon contact te onderhouden, het onthouden van alle informatie over de jongste zoon en ook over zijn precare gezondheid

Zoals reeds vermeld loopt er thans een procedure bij de familierechtbank te Leuven dewelke nog dient te beslissen over het ouderlijk gezag, een verblijfsregeling, een financiële regeling inzake het kind, enz.

Ten onrechte werd door verwerende partij hier niet op gewacht ofschoon in de bestreden beslissing er wel wordt gespeculeerd in het geval dat deze beslissing voor verzoeker ongunstig zou uitvallen, maar nu al wordt gezegd dat een gebeurlijk opgelegde verblijfsregeling in België over de minderjarige ten voordele van verzoeker niet zou uitmaken omdat o.a. moderne communicatiemiddelen en ontmoetingen in het buitenland het gezinsleven van verzoeker zouden kunnen vervangen en ten onrechte stellend dat het maar zou gaan om een tijdelijke situatie terwijl uit het administratief dossier voldoende kon worden opgemaakt dat er een heel groot risico bestaat dat de bestreden beslissing elk contact tussen de vader en zijn jongste zoon zal verbreken en het en het wettelijk beschermd gezinsleven volstrekt onderuit zal halen

b. De vraag is dus of de bestreden beslissing (bijlage 14quater) een gerechtvaardigde inmenging vormt in het gezinsleven, of de motivering in rechte of in feite rechtmatig is, en of de bestuurshandeling zorgvuldig werd voorbereid.

c. Verwerende partij wenst voor te houden dat de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd is, dat alles materieel goed gemotiveerd zou zijn, en dat de beslissing zorgvuldig zou zijn voorbereid.

Dit wordt betwist.

Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

"Betrokkene legt geen documenten voor waaruit blijkt dat er sprake is van een uitzonderlijke amankelijkheidsrelatie met één of meerder van zijn familieleden, Hij erkent dit zelf in zijn verzoekschrift bij de familierechtbank, waarin hij aangeeft zijn minderjarig kind al enkele maanden niet gezien te hebben. Er is nu een verzoek ingediend voor een vaste regeling van maatregelen, en dit is nog lopende"

Welnu, indien een vrouw haar echtgenoot van de ene dag op de andere, na een relatie van meer dan 20 jaren, plots de toegang tot de gezinswoning ontzegt, in scheidingsmodus komt en argumenten in haar voordeel zoekt, hierbij ook nog een dertienjarige zoon gebeurlijk opzet tegen zijn vader en hem, en dit is zeker, elke toegang en contact ontzegt ook al in België via moderne communicatiemiddelen (!) , lijkt het nogal eigenaardig dat verwerende partij - aan het gebeurlijk slachtoffer van deze situatie - verwijt "het kind al enkele maanden niet gezien te hebben" (sic), 'hij geen documenten neerlegt die een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie aantonen', dan is de aanname van verwerende partij kennelijk niet correct. Door

verzoeker werden genoeg documenten verstrekt, zelfs een verzoekschrift gericht aan de familierechtbank, waaruit men kan opmaken dat er wel een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie bestaat met zijn minderjarig kind evenals vergaande gevolgen voor het gezinsleven te vrezen vallen en men hierover op zijn minst een uitspraak van de familierechtbank te Leuven had kunnen afwachten door bij voorbeeld de bijlage 15 nog te verlengen.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Hoewel onze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, concluderen wij dat betrokkene klaarblijkelijk geen uitzonderlijke banden heeft die een beëindiging van zijn machtiging tot verblijf o.b.v. artikel 10 in de weg staan. Immers, de raadsman maakt nergens concreet hoe een beslissing tot beëindiging van het verblijf het hoger belang van het kind zou schaden. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zij, noch dat het kind (laat staan betrokkene) gedwongen zouden worden het grondgebied te verlaten, Het ouderlijk gezag wordt immers nog niet gedeeld, nergens lijkt betrokkene de primaire zorgdrager. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet meer in staat zou zijn om, indien betrokkene alsnog het land zou verlaten, de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) tijdelijk alleen te dragen. Van een mogelijke schending van/ mogelijke verbreking van de banden jegens het kind blijkt aldus geen sprake, noch zouden wij - bij gebreke aan bewijs dat het tegendeel zou beweren het hoger belang van het gemeenschappelijk kind schaden met onze beslissing"

Welnu, eerst en vooral wordt er in de bestreden beslissing een ernstige fout gemaakt door te stellen: 'Het ouderlijk gezag wordt immers nog niet gedeeld' (sic) Dit is een volstreekte onjuiste lezing van het administratief dossier (zowel juridisch als feitelijk), Het "ouderlijk gezag" wordt wel gedeeld want er is alleen al in België nog geen gerechtelijke beslissing die het ouderlijk gezag aan één van de ouders toewijst (en ook niet in staat van alle betrokkene - zie rechterlijke uitspraak in Iran) - hetgeen bovendien onwaarschijnlijk is - en er bestaat geen discussie over de afstammingsband. Het zal aan de familierechtbank om over de hoofdvordering en tegenvordering op dit vlak te oordelen (zo dat IPR-matig al dan niet mogelijk zou zijn)! Het is onzorgvuldig zulk een onjuistheid in de bestreden beslissing als belangrijk uitgangspunt van de beslissing te nemen. Te meer omdat men bijkomend de procedure voor de Belgische familierechtbank niet afwacht, maar van verzoeker wel al het verblijfsrecht afneemt, zodat hij niet verder kan werken, het land feitelijk dient te verlaten, en de vader - paradoxaal - ook nog de belangen van de oudste zoon in Iran wil in acht nemen (bijwonen van zijn recent huwelijk) en de moeder dit klaarblijkelijk niet doet, zelfs niet middels moderne communicatiemiddelen. Tevens worden hierdoor de rechten van de verdediging geschonden omdat verzoeker niet persoonlijk in de rechtszaal zal kunnen verschijnen om zijn verhaal te doen, Niet in onderhavige zaak, niet in de familiezaak, waarbij - zo weet verwerende partij maar al te goed, de gebeurlijke verbreking van de band tussen vader en zijn jongste zoon aan de hoogste orde is.

Bovendien stelt verwerende partij; nergens lijkt betrokkene de primaire zorgdrager. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet meer in staat zou zijn om indien betrokkene alsnog het land zou verlaten, de dagelijkse, emotioneel en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) tijdelijk alleen te dragen." Maar opnieuw wordt er in de bestreden beslissing een redenering opgezet die rechtens niet aanvaardbaar is,

De vader betwist vooreerst ten stelligste dat hij voor de feitelijke relatiebreuk met de plotse uitdrijving van de vader door de moeder uit de gezinswoning geen evenwaardige zorgdrager zou zijn geweest (noot: in een relatie van meer dan 20 jaar waaruit twee kinderen zijn geboren en hij alles voor zijn gezin, vrouw en kinderen, heeft gedaan). Deze aanname kan niet worden opgemaakt uit het administratief dossier zeker wanneer men de uitspraak van de familierechtbank te Leuven niet afwacht, er twijfel is, en het "volledige gezinsleven" voor vader in relatie tot zijn jongste zoon op het spel staat.

Ten andere, kan men aan verzoeker geen onrechtmatig gedrag van de moeder verwijten én tegen hem gebruiken! Door de vader de toegang tot de gezinswoning te ontzeggen, de jongste zoon van verzoeker af te scheiden zodat hij geen zorgtaken kan opnemen, geen enkel contact kan hebben, zijn vaderschap niet meer kan opnemen.

Volstrekt voorbarig en in de feiten volledig onrealistisch komt verwerende partij dan tot het volgende besluit:

"Van een mogelijke schending van/ mogelijke verbreking van de banden jegens het kind blijkt aldus geen sprake, noch zouden wij - bij gebreke aan bewijs dat het tegendeel zou beweren het hoger belang van het gemeenschappelijk kind schaden met onze beslissing,

[...]

*Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan, indien er in de toekomst een vaste regeling maatregelen zou genomen worden door de familierechtbank. Dit houdt echter niet in dat wij betrokkene moeten verder machtigen tot verblijf daar hij ontegensprekelijk niet meer voldoet aan zijn voorwaarden tot verblijf onder gezinshereniging art. 10bis. Betrokkene kan contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactrege/ing kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele blokken van het kind aan hem in het buitenland, mits alle betrokken partijen zich schriftelijk hiernee akkoord verklaren (indien er een gunstig vonnis zal zijn, welk dit toelaat). Onze dienst acht het bovendien mogelijk dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om contact te onderhouden met het kind (indien de opgelegde maatregelen dit zouden toelaten), via de referentiepersoon en of door de bevoegde diensten (afhankelijk uitspraak vonnis) om hen daarin te ondersteunen en te begeleiden; Indien er een gunstig vonnis uitgesproken wordt voor een regeling maatregelen tov het kind, kan door betrokkenen referentiepersoon voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan de band van betrokkene tegen dit gemeenschappelijk kind. Er zijn geen argumenten aangevoerd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene geen band kan of mag hebben met zijn kind. Betrokkene heeft ons echter geen doorslaggevende informatie hierover verstrekt, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van zijn gezinsband met zijn familieleden niet zodanig is dat dit hem verder zou kunnen machtigen tot hechtheid van zijn gezinsband met zijn familieleden niet zodanig is dat dit hem verder zou kunnen machtigen tot verblijf. De betrokkene verblijft als alleenstaande op zijn huidige adres en beroept zich daarnaast niet op banden met and*re familieleden. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt in welke mate het "hoger belang van het kind" zou worden geschaad door onze beslissing om zijn verblijfsvergunning te beëindigen. Het feit dat hij via de familierechtbank een vaste regeling van maatregelen wilt bekomen tov het minderjarige kind, biedt eveneens geen grond voor een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging art 10bis i.f.v met de referentiepersoon,*

Verwerende partij lijkt bijzonder naïef door te denken dat de vader een realistische kans zal hebben om vanuit Iran zijn vaderschap op te nemen indien en dit gelet op de houding van de moeder en de relatief jonge leeftijd van het kind.

Indien aan de moeder (en de jongste zoon) internationale bescherming wordt verleend, is de kans zeer groot, dat het tot een verdere en volledige geforceerde breuk komt tussen verzoeker en zijn jongste zoon,

M.a.w. verwerende partij laat na op een correcte wijze een 'fair-balance'-toets in de belangenafweging te maken,

Alles in acht genomen lijkt er een positieve verplichting in hoofde van verwerende partij te bestaan om toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Immers, het gezinsleven wordt kennelijk zo goed als daadwerkelijk verbroken bij Verlies van verblijfsrecht en (feitelijke) uitwijzing naar het land van herkomst. Er zijn in onderhavig geval onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders effectief kan worden verdergezet. Op de achtergrond van een moeder die de vader kennelijk wil uitsluiten van het vaderschap, het feit dat zij reeds maanden elke toegang met het kind heeft ontzegd (omgangsrecht en ook contact via moderne communicatiemiddelen), de nog relatief jonge leeftijd van de minderjarige zoon (13 jaar), de rechtelijke uitspraken die door de moeder niet worden gerespecteerd, en dit alles niet in het hoger belang van het kind is die van zijn vader en overigens van zijn oudere broer zal vervreemden en de bestreden beslissing duidelijk het hoogste belang van het kind schendt.

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing niet alleen art. 8 van het EVRMe maar ook de materiële motiveringsplicht, omdat verwerende partij verkeerdelijk het concept ouderlijk gezag (in feite en in rechte) van verzoeker miskent (en kennelijk als een basis van een beslissing neemt) en bij de voorbereiding van de bestuurshandeling onzorgvuldig te werk ging en dit alsmede door niet te wachten op een uitspraak van de familierechtbank te Leuven hetgeen bovendien een miskenning van het algemeen beginsel van de rechten van de verdediging inhoudt.

Tot slot schendt de bestreden beslissing art. 13, S 4, 30 van de vreemdelingenwet door geen rekening te houden met het feit dat er wel nog een gezinsleven wordt nagestreefd en normaliter zou moeten zijn met de jongste zoon, er nog een huwelijk is, er nog gewacht wordt op een uitspraak van de familierechtbank te Leuven aangaande het gezinsleven met o.a. de jongste zoon en de rechterlijke uitspraak in Iran. Bovendien staat in voormeld artikel het woordje "kan". De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen, maar moet dat niet, het verblijfsrecht intrekken. Dit staande een procedure doen lijkt dus ook samenhangend hiermee het redelijkheidsbeginsel te schenden. Te meer omdat verzoeker de gezinswoning noodgedwongen heeft moeten verlaten. Minstens een verlenging van bijlage 15 mocht worden verwacht.

C.M.b.t. de schorsing

Hierboven wordt op concrete wijze de redenen waarom er een schorsing wordt gevraagd weergegeven. Verzoeker is voor zijn oudste zoon naar aanleiding van zijn huwelijk terug naar Iran moeten keren. In het kader van de rechten van de verdediging in de familiezaak (maar ook in onderhavige zaak en het omgangsrecht met zijn jonge zoon), dient hij in maart 2025 in België aanwezig te zijn en dit voor een pleitzitting van de familierechtbank(stuk 2). Door de moeder opgezette oudervervreemding ten nadele van de vader lijkt in deze zaak een ernstig risico te zijn, nogmaals, op volledige breuk tussen de vader en zijn jongste zoon hetgeen niet in het hoogste belang is van het kind.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu wordt niet betwist dat er geen samenwoning meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote en dat er in casu geen sprake meer is van een huwelijksleven.

Verzoeker beroept zich echter op zijn gezinsleven met zijn minderjarige zoon.

Een kind geboren binnen een huwelijk maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59) In casu kan worden aangenomen dat er een gezinsleven bestaat met de jongste zoon.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Verzoeker stelt dat hij steeds inspanningen heeft geleverd voor zijn gezin. Hij is naar Iran teruggekeerd omdat hun oudste zoon ging huwen. Hierdoor kan hij nu niet meer terugkeren naar België en is er een volledige scheiding van zijn minderjarige zoon. Verzoeker startte een procedure voor de familierechtbank teneinde een verblijfsregeling te verkrijgen voor hun minderjarig kind.

In casu blijkt dat verzoeker in Iran verblijft. Hij verklaart dat hij naar Iran is teruggekeerd omdat hun oudste zoon ging huwen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gezin zich gevormd heeft in Iran. De moeder van het minderjarig kind kwam naar België om te studeren. Het minderjarig kind bleef achter bij de vader. In 2023 verkregen zowel de vader, als het minderjarig kind een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging in België. Bij aankomst in België gingen zij allen samenwonen.

Het is niet echt duidelijk wanneer verzoeker België verliet. Wel is duidelijk dat het huwelijksleven inmiddels ontwricht was en dat samenleving tussen beide ouders niet meer gewenst was/niet meer mogelijk was. Uit de gegevens van het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat het de wens was van verzoeker om de band met zijn minderjarig kind te doorbreken. Integendeel, verzoeker startte een procedure in Teheran om het exclusief ouderlijk gezag over zijn minderjarig kind te verkrijgen. Dit werd hem bij vonnis toegestaan. Ook in België is een procedure lopende bij de familierechtbank. Hierbij wordt minstens een omgangsregeling beoogd. Het is ook kort door de bocht om te stellen dat de moeder de voornaamste zorgdrager is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het kind tot aan de gezinshereniging met de moeder bij de vader verbleef. In België hebben zij steeds samengewoond en niets wijst erop dat de vader op dat moment de zorg van het kind niet op zich nam. Wel is het zo dat de moeder de zorg van het kind op zich neemt sinds het vertrek van de vader, maar tevens blijkt ook dat zij zich verzet tegen een omgangsregeling met het kind. Het is dus niet zo dat de verzoeker de zorg van zijn minderjarig kind niet op zich wenst te nemen.

De bestreden beslissing maakt een einde aan het verblijf van verzoeker. Verweerder betoogt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen correct is, maar gaat er volledig aan voorbij dat verzoeker thans niet in België verblijft, maar wel in Iran en ten gevolge van de bestreden beslissing geen enkel (zelfs tijdelijk) verblijfsrecht meer kan verkrijgen in België. Dit blijkt onder meer uit de recentelijk geweigerde visumaanvraag (kort verblijf) van verzoeker, waarvan het bewijs ter terechtzitting werd bijgebracht.

Verweerder stelt dat het gezinsleven via moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet. Deze stelling zou kunnen bijgetreden worden voor zover de relatie tussen beide partners nog goed zou zijn. In casu is het vrij duidelijk dat de 13-jarige zoon niet zonder meer in contact kan zijn met zijn vader, minstens wordt dit niet aangetoond. Uit de bijgebrachte stukken, verzoekschrift voor de familierechtbank, blijkt dat de relatie tussen beide partners zodanig verzuurd is dat ze elkaar voortdurend tegenwerken en dat dit niet ten goede komt van het minderjarig kind. Ook ontmoetingen in het buitenland lijken volkomen uit den boze, nu de vader het exclusief ouderlijk gezag in Iran heeft verkregen en dit dan het omgekeerde resultaat zou hebben, nl. dat er geen contact meer zou zijn met de moeder van het kind.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het gezinsleven met het minderjarig kind volledig doorbroken zal worden, hetgeen niet in het hoger belang is van het minderjarige kind. Tevens blijkt dat er wel degelijk hinderpalen bestaan om dit gezinsleven elders verder te zetten. Zolang er geen uitspraak is van de familierechtbank waaruit zou blijken dat het ouderlijk gezag exclusief aan de moeder toekomt, houdt de bestreden beslissing een inmenging in, in het gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU